

[Hågen Hagensen]

rende sagfører at kunne sige, at udsivningsrisikoen er omtrent lige stor overalt, hvor man har med disse ting at gøre. Derfor synes jeg, det er rimeligt, at man her siger, at der kan være tale om at beskikke en sagfører. Jeg kan af en helt anden grund tænke mig, at man måske skulle indsnævre kredsen af de sagførere, der bliver gjort brug af. Vi skulle gerne have ensartethed i disse sager. Derfor kan der være grund til, at man ikke som almindelig praktiserende sagfører, der er antaget til at føre offentlige sager, skal have disse ganske særlige sager. Det kan vi vende tilbage til og drøfte, når vi kommer til det i udvalget.

Jeg vil godt understrege en ting, som jeg finder i orden: det såkaldte »tilfældighedsfund«. Hvis der under et indgreb i meddeleleshemmeligheden bliver afsløret andre forhold end dem, indgrebet egentlig drejer sig om, så må det være rimeligt, at de kan undersøges og eventuelt strafforfølges.

Det er også givet, at den underretningspligt, der er, når forholdet hører op, skal opfyldes, at der, i det omfang det overhovedet kan ske, skal ske tilintetgørelse af det materiale, der er tilvejebragt, når det ikke har nogen betydning for den videre undersøgelse i sagen, og at det også er retten, der efter begæring træffer afgørelse herom.

Så vidt om disse ting, der er omfattet af lovforslaget. Dernæst nogle ord om politiagenter, de såkaldte agents provocateurs. Jeg finder, at det er rimeligt efter al den diskussion, der har været om brugen af disse, der hidtil har været et ulovbestemt område – nogle sagde, at det kunne man ikke, andre sagde, at det kunne man godt – at vi får klare bestemmelser om, hvornår man kan gøre brug af disse agenter, og på hvilke måder det kan gøres.

Det er et meget vanskeligt felt at have med at gøre, og det er givet, at der inden for provokationsgrænsen – både den, der kaldes den nedre, og den, der kaldes den øvre – er hensyn at iagttage. Der skal naturligvis være en ganske særligt begrundet mistanke, for at man kan tage dette ganske særlige efterforskningsmiddel i brug; det er der ingen tvivl om. At det også skal være sager af en ganske bestemt art og størrelse, kan der også være enighed om. Der skal i det hele taget være tale om opfyldelse af det, man kalder for indikationskravet.

I dette tilfælde og på dette område er det for mig at se lige så rigtigt, at det ikke er retten, der har kompetencen, men de efterforskende myndigheder. Afgørelsen skal til gengæld træffes på et passende højt niveau, normalt på chefsniveau. Det er også helt klart for mig.

Vidnepligten for politiagenter er et meget ømtåleligt spørgsmål. Der er hensyn at tage både til dem, sagen angår, og til den politiagent, der har medvirket. Jeg skal gøre det kort her ved at sige, at jeg finder, at vidnepligten må være til stede, men at retten i de konkrete sager må tage videst muligt hensyn til den politiagent, der har udsat sig selv og sine for fare ved at gå ind i at klare disse opgaver for at få opklaret de ofte alvorlige og grimme forbrydelser, der er tale om.

Om den sidste del af lovforslaget, der vedrører den civile del, og som væsentligt går ud på at aflaste højesteret, skal jeg blot sige, at jeg finder, at der er en rimelighed i at gøre dette og også i at overføre funktionærsager til byretsbehandling uden beløbsgrænse, men at disse forhold i øvrigt i væsentlig grad må høre hjemme under udvalgsdrøftelserne. Der er nok et og andet at sige om dette og om enkelte af de øvrige ting i lovforslaget.

Så vil jeg godt til slut, idet jeg vender tilbage til den del, der vedrører det straffeprocessuelle, sige, at vi aldeles ikke siger farvel til retssikkerheden. Jeg ser, at hr. Leif Hermann har en artikel i et dagblad i dag om, at man skulle sige farvel til retssikkerheden. Det er langtfra ønsket. Tværtimod synes jeg, at det regelsæt, der her er til behandling, vil øge retssikkerheden for alle. Det er der grund til. Derfor synes jeg, at det er at ramme ved siden af, men det sker jo undertiden også, at man hellere vil det end slet ikke ramme.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg var ikke så forudseende, at jeg bad om en kort bemærkning i forventning om hr. Hagen Hagensens sidste bemærkning. Jeg skal gøre opmærksom på, at artiklens overskrift i øvrigt er forsynet med et spørgsmålstegn.

Nej, det, der kalder mig herop, var det, hr. Hagen Hagensen, som jo er så optaget af retssikkerheden, var inde på med hensyn til,